

Jag och lögnen

nu skriver hösten rent med vindar som kliver över tröskeln in i armbaret och tillbaka genom stängda väggar,
vägar som blir grus och sandade dynor i soffan jag längtade hela tiden efter badet

salvian försöker rena ångestväggar men misslyckas varje gång jag varit härinne stummar jag av häpnad inför
galenskapen som klättrar spindellikt och allt det lurviga med

så vill jag att någon ropar efter mig och hämtar mig på mon där jag står allén medan stämsång av höstfåglar
ljuder genom örongångar översvallade av vågor av ljung och andra mordiska växter

den enda som dör är sanningen begravnen och berövad sin röst jag tar den harklar och stämmer upp men allt
fastnar i halsen och gropen nedanför verkar djup som graven där du stod bredvid

jag flämtar långsamt i lågan från ljuset jag hämtar andan och andar stryker nära sus, flätade genom droppar
som skapades i begynnelsen och därför kan jag fortfarande se och låtsas le, men smärtan är också ett liv sa
någon från mossan

jag ljuger mer för mig själv på låtsas